

DUPĂ SALTUL „OLIMPICILOR" LA ANTIPOZI

● Dincolo de ineditul și exotismul turneului ● O nuanță polemică ● V. Mărdărescu: „Pescaru, Adamache și Tufan — apți pentru Mexic!" ● Două obiective: întăriri pentru lotul campionatului mondial și Balcaniadei de tineret

În pofida unui lot eterogen — unii jucători ce au fost cîndva „reprezentativi", iar alții cumulînd titulatura „olimpicilor" și „tineretului" —, a neașteptanței care a planat asupra perfectării turneului în Australia, prima mare a fotbaliștilor români la Antipozi, continuare a succeselor din Israel, a prilejuit, dincolo de suita victorioasă a meciurilor și de ineditul expediției, cîteva constatări interesante pe planul afirmării soccer-ului românesc pe meridianele globului.

Pornită la drum pentru un turneu de aproape o lună de zile (13 ianuarie — 7 februarie) sub titulatura olimpică (de fapt reprezentativa secundă a țării), cei 17 fotbaliști erau considerați, în comparație cu confrații lor deplasați în America de Sud, drept niște turiști. Itinerariile că raportat la adversarii brazilieni și peruvieni, ai echipei naționale, bilanțul din Israel și țara cangurilor (7 jocuri — 7 victorii, golaveraj: 21—5) impune o doză de modestie, o exprimare reală. Dar sublinierea că acest turneu n-a însemnat, de fel, o simplă plimbare, se impune de la început.

Cîteva întrebări s-au pus în legătură cu efectuarea acestui turneu: a) caracterul „exotic", de contactare a unui teren necunoscut, era cel preconizat sau acela de pregătire? b) urmăreau antrenorii acestui lot amalgamat anumite obiective concrete? c) cum vor suporta jucătorii marile diferențe de fus orar și temperatură?

Acum, apelînd și la relatările antrenorului Vintilă Mărdărescu, aceste întrebări și-au găsit răspunsul.

„Orice turneu în țări cu climă favorabilă pregătirii în timpul iernii este folositor dacă se ține seama de două condiții: să se efectueze în prealabil o pregătire fizică de bază și apoi, în timpul turneului, să se asocie simultan pregătirea fizică, tehnică și tactică. Or, turneul nostru a urmat tocmai o asemenea traiectorie".

Iar exotismul itinerariului a servit, în primul rînd, nu drept decor fotografiilor (au fost și acestea, ca de pildă cea a lui Cringașu, Cociș și Miss Australia, apărută în ziare...), ci efectuării unei pregătiri corespunzătoare, ce eluda capriciile iernii și terenurile impracticabile din țară. Așa încît, în afara celor 18 jucători aflați pe continentul proximei ediții a campionatului mondial, un alt eșalon de jucători apți de confruntări internaționale își verificau în ce măsură au la îndemînă arsenalul competitiv. Prin această prismă, turneul avea implicit o nuanță polemică. El urma să aducă noi dovezi că fotbalul românesc nu se limitează la buchetul de talente al campaniei mexicane: Dumitrache, Dobrin et. comp. și că epoca fatalismului privind meciurile disputate în străinătate aparține istoriei. Și chiar dacă echipele întîlnite nu numărau fotbaliști ca Pele și Tostao și nu erau antrenate de vreun Moreira sau Didi, selecționatele Australiei de sud și statului Victoria aveau, totuși, jucători profesioniști de primă ligă din Anglia, Scoția, Italia, Iugoslavia. În timp ce reprezentativa Israelului, calificată la turneul final al C.M., nu suferise două eșecuri consecutive pe teren propriu, în fața altor echipe redutabile ca cele ale Uruguayului, Suediei și Greciei. Luciditatea și dîrzenia cu care s-a jucat în ambele meciuri din Israel, înclinînd tactic o balanță ce nu se arăta favorabilă, apoi dezinvoltura cu care s-a evoluat în Australia, stabilind mai pregnant latura spectaculară, au acreditat fotbalul nostru pe meleagurile respective. Prin comparație cu fotbalul adeptor, bazat pe acțiuni individuale (care, ce-i drept, place publicului, dar epuizează în primul rînd), antrenorii lotului român au putut verifica, încă o dată, importanța organizării jocului.

Interesant de urmărit în acest turneu a fost și simbioza jucătorilor tineri, neconsacrați (Oprea, Cringașu, Bădin, Popovici, Both, Anca, Cociș, Tătaru) cu cei care au mai evoluat în diverse reprezentative (Adamache, Ivănescu, Tufan, Kallo, Grozea). Și au fost asemenea experiențe inedite: Bădin — Popovici, alături de Adamache — Ivănescu — Pescaru și trio-ul Angelescu — Both — Tătaru, împreună cu Tufan—Grozea—Kallo. Rezultatul acestora poate fi considerat pozitiv dacă ne referim la forma excelentă dovedită de Pescaru, Adamache și Tufan, care îi recomandă, conform aprecierilor lui V. Mărdărescu, pentru Mexic, sau la revelația pe primul plan valoric a lui Ivănescu, Grozea și Kallo, care au avut și înfrînt așa-numita lor plafonare. Iar dacă Anca, Oblemenco și Antonescu n-au corespuns, în schimb tinerii jucători Popovici, Tătaru, Both, Angelescu, Bădin și-au confirmat talentul, dovedind reale perspective.

Iată, deci, că antrenorii V. Mărdărescu și Gh. Nuțescu au urmărit prospectarea „eșalonului de rezervă" al echipei naționale vizînd, în primul rînd, necesitățile lotului ce se va deplasa la turneul final al campionatului mondial și apoi cele ale lotului de tineret, chemat să reprezinte România la ediția următoare a Balcaniadei de la Sofia (6—16 iunie).

Această prospectare a avut loc în condițiile unui fus orar schimbat, ale unor mari diferențe de temperatură, nu numai față de cea a iernii de acasă, ci și între locurile și orele de desfășurare a meciurilor pe continentul australian. Astfel, după ce echipa a evoluat la Adelaida, la ora 20, pe o temperatură de 30 de grade, a jucat a doua zi, după o deplasare de peste 1 000 km, la Melbourne, la ora 17 și pe o temperatură de 40 de grade! Totuși, datorită unei recuperări adecvate și unui control medical riguros (dr. Florian Șerban avea deja o bună experiență în asemenea lungi turnee) nu s-a înregistrat nici un accident, nici o îmbolnăvire. Ba mai mult, Both și Angelescu, care au plecat traumatizați, au revenit complet refăcuți și avînd destule jocuri în picioare.

Saltul „olimpicilor" la Antipozi s-a dovedit util. Pentru că dincolo de ineditul său a impus din nou atenției fotbalul românesc, aflat astfel, în lunile de iarnă, într-o confruntare internațională pe două continente.

Paul SLAVESCU

Imagine din „laboratorul" unde s-a pregătit succesul fotbaliștilor noștri în Australia.

SOCCER REVIEW
THE VOICE OF SOUTH AUSTRALIAN SOCCER
Vol. 5, No. 2 — FRIDAY, JANUARY 23, 1970 — PRICE 10c

Rumanians were most impressive

Judged by their performance in the 7-2 defeat of Northern NSW, the Rumanians may be one of the strongest sides to have visited Australia in the last decade.

„Românii au lăsat cea mai bună impresie" — scrie revista „Soccer Review", referindu-se la echipele care au vizitat Australia în ultimul deceniu.

Titus Ozon: «SÎNT GOLGETERUL ROMÂNIEI»

● Plec la Dinamo Brașov ● Am dat golul care a retrogradat pe Locomotiva București ● Ca soț și tată, gustul vieții devine altul ● Echipa în care am jucat n-a cîștigat niciodată campionatul sau Cupa ● Petschowschi a fost cel mai mare fotbalist al nostru ● Debutez în Naționala A, împotriva Cehoslovaciei ● La Olimpiada de la Helsinki echipa României era tot atît de forte ca și formația Ungariei

Fiindcă nu mă simțeam în apele mele aici, am cerut să fiu transferat pentru campionatul următor la Dinamo B, care cîștigase una din seriile diviziei secunde, promovase în A și își mutase sediul la Brașov. Acolo jucau Badea, Fruth, Frățilă, Cioboată, Ignat, Garbelotti, Sîrbu, Marin Apostol, Aurică Teodorescu, Voinescu II, Neagu, Mihai și alții, iar antrenor era Gică Teodorescu, omul pe seama căruia se povestesc cel puțin cîteva sute de anecdote. Echipa era „subțire", dar băieții de treabă și ambițioși.

Am început furtunos pentru o echipă nou promovată, învingînd pe C.S.U. Timișoara la ea acasă cu 2—1. La un moment dat, ajunsesem pe locul al treilea, după C.C.A. și Dinamo București. Eram în formă și-mi amintesc de un gol pe care l-am marcat în meciul cu Flacăra București (fostă Juventus), după ce am driblat toți jucătorii și toate... umbrele pe care le-am întîlnit de la centrul terenului pînă în poarta lui Negru. Mișu Flamaropol a încercat cu disperare să evite golul, dar tocmai din piciorul lui mingea avea să ricoșeze în plasă. La jumătatea campionatului eram pe locul 4, dar în retur echipa noastră a fost inconstantă, pierzînd puncte importante pe teren propriu.

În Cupa României am ajuns pînă în semifinală, dar am fost eliminați, cu 2—0, de Flacăra Mediaș.

În anul acela, Locomotiva București s-a prăbușit, oarecum inexplicabil pentru mine, deși avea niște jucători excelenți. Aș putea spune că ultima ei speranță pentru evitarea retrogradării eu le-am risipit-o. În penultima etapă, giuleștenii au venit la Brașov. Jucau pe viață și pe moarte, ultima lor carte. Dacă ne învingeau s-ar fi salvat, dar și noi începusem să privim cu frică la clasament. Meciul a fost foarte strîns, ei reușind să ne conducă. Dar am egalat, printr-un șut de la 16 m, gol care semna sentința lor pentru divizia B. Dinamo Brasov avea să termine pe locul 9, cu 19 puncte.

În anul cît am stat la Brașov (1951) viața mea personală a căpătat alte dimensiuni. M-am căsătorit și s-a născut fetița mea Corina. Aveam acum o familie completă și sentimentele de soț și de tată au operat în mine transformări importante. Începeam să văd lumea și activitatea de fotbalist cu alți ochi.

Dinamo București îmi propune să revin în rîndurile sale și accept. Voi juca la această echipă pînă în 1955, răstimp în care am avut o formație foarte bună, dar într-un fel cam urmărită de ghinioane. Cu toată capacitatea ei, n-am reușit să cîștigăm, în perioada la care mă refer, nici campionatul, nici Cupa. Eram mereu abonați la locul al doilea, ca o fatalitate, deși reușeam s-o învingem, aproape cu regularitate pe noua noastră rivală, aflată într-o epocă de aur, C.C.A. De fapt, în toată cariera n-am izbutit să am vreodată satisfacția de a juca într-o echipă campioană sau cîștigătoare de Cupă. E ciudat, e tare ciudat, dar așa s-a întîmplat. Am ajuns de mai multe ori în finala Cupei, iar în două rînduri, o dată cu Dinamo (în 1955), altădată cu Rapid, am pierdut trofeul în fața unor echipe, pe care, fără exagerare, într-o zi bună le-aș fi învins aproape singur, cum se spune: C.S.M. Reșița și Arieșul Turda. Vă mai amintiți, probabil, aceste meciuri de pomină, delicioase pentru spectatori, cărora le place, de cînd e lumea, să vadă cum David îl învinge pe Goliath. Eh, dar așa a fost să fie! Ce să mă mai amărăsc și acum, retrospectiv, cînd, drept să vă spun, am fost tare cătrănit la vremea aceea.

Ca soț și tată gustul vieții devine altul.

Deși în 1948 am evoluat, pentru prima oară, într-o echipă națională (B), abia 4 ani mai tîrziu aveam să joc în prima echipă a țării. Purgatoriul a fost cam lung, dar asta și din cauza faptului că în epoca aceea și după ea meciurile internaționale au fost puține pentru reprezentativa României.

În partidele de verificare, dinaintea meciului cu Cehoslovacia de la 11 mai 1952 sînt rezerva marelui Petschowschi. Eu voi considera mereu că Peci a fost cel mai mare fotbalist al nostru. Am jucat alături de el de nenumărate ori și pot spune că n-am simțit niciodată o personalitate mai copleșitoare. Mai ales la data aceea nu puteam emite pretenția să fiu preferat acestui mare dispărut. Cu toate acestea în meciul cu cehii aveam să joc. Am fost introdus în min. 73, în locul lui Bodo, deci pe post de inter dreapta, între Peniță Moldoveanu și Vaczi. Scorul era 1—1 cînd am intrat. Fără falsă modestie am avut un sfert de oră de mare vervă. Din pasa mea, Serfözö a înscris golul prin care am luat conducerea. Apoi, în ultimul minut de joc, am făcut o cursă lungă printre adversari, la capătul căreia am înscris pe sub portarul Jonak, care ieșise să-mi închidă unghiul. România — Cehoslovacia 3—1, mare rezultat, trebuie să recunoaștem, nerepetat de atunci încoace. Dar cine știe, poate tocmai acum la Mexic, urmașii noștri la cinstea de tricolori vor lega victoria de atunci de alta nouă.

Cu toată recunoașterea generală a contribuției mele la victoria împotriva Cehoslovaciei, peste două săptămîni nu voi face parte din unsprezecele care avea să înceapă la București partida cu Polonia. Sînt introdus după pauză în locul lui Vaczi. În această parte vom înscrie unicul gol al partidei, golul victoriei de altfel, prin Paraschiva, căruia i-am trimis o pasă într-o poziție extrem de favorabilă.

Era anul Olimpiadei de la Helsinki, se punea problema definitivării și formării echipei naționale. Pentru o verificare fină s-a organizat o cupă între patru echipe: selecționata I, II, C.C.A. și Dinamo. În primul meci apar în selecționata secundă, apoi sînt trecut în reprezentativa nr. 1, într-o linie de atac: Paraschiva, Mercea, Ozon, Petschowschi, Suru. Rămîn titular și, în drum spre Finlanda, întreprindem un turneu prin U.R.S.S. Mai întîi pierdem în fața echipei Ț.S.K.A. unde jucau Bobrov și Netto (3—1). În pofida rezultatului, 100 000 de spectatori sînt încîntați de jocul echipei române. După 4 zile, terminăm la egalitate cu Dinamo Moscova (1—1), eu fiind realizatorul golului nostru. Ni se propune încă o întîlnire cu aceeași echipă, acceptăm și din nou rezultat nedecis (1—1). Publicul începe să ne prețuiască foarte mult, iar Kacialin, antrenorul reprezentativei sovietice, face aprecieri măgulitoare la adresa capacității liniei noastre de atac.

Ajungem în Finlanda, după acest turneu excelent, și întîlnim Ungaria la Turcu într-un meci memorabil. Adversarii aliniază o formație care avea să devină, în scurt timp, celebră dacă nu era deja: Grosics — Dalnoki, Lorant, Lantos, Kovacs I, Bozsik, Budai II, Kocsis, Hidegkuti, Puskas, Czibor. Iar noi un unsprezece omogen și nu mai puțin puternic: Voinescu — Zavoda II, Covaci, Farmati, Călinoiu, Serfözö, Paraschiva, Iordache, Ozon, Petschowschi, Suru. A fost o înfruntare titanică, cu momente de fotbal excelent și cu secvențe dure. Sîntem conduși cu 1—0 la pauză, dar Lantos a avut în față o intervenție miraculoasă la un moment dat, evitînd un gol, făcut, cum s-ar spune, pe trei-sferturi. Ca o curiozitate, îmi aduc aminte că la J.O. ediția 1952, meciurile de fotbal erau conduse de patru arbitri. Exista, în plus față de cei 3 obișnuiți, un arbitru judecător, consultat ori de cîte ori se ivea o situație controversată. Dar inovația nu avea să prindă. Și în repriza secundă avem numeroase ocazii favorabile dar Eugen Iordache, Paraschiva sau eu le ratam milimetric. Ungurii vor mai înscrie un punct, iar noi vom reduce scorul în min. 85 prin E. Iordache. Stau și mă gîndesc cît de apropiate valoric erau în momentul acela echipele noastre, ce carieră avea să facă a lor, ce criză prelungită avea să cuprindă fotbalul nostru. Nu pot înțelege cum de a fost posibil așa ceva. Numai enormele și repetatele greșeli petrecute în conducerea fotbalului nostru pot argumenta logic tot ceea ce a urmat.

CAPITOLUL URMĂTOR: ● Ozon și arbitrii! ● Magul de la Dinamo București ● Am făcut parte dintr-o generație de excelenți fotbaliști care n-a putut să se afirme ● Pentru Dinamo din vremea aceea fatalitatea se numește C.C.A.

Meciuri fără... clasamente

STEAUA — FLACĂRA MORENI 7—2 (4—1)

Deci, la cîteva zile după amicalul de la Tîrgoviște, Steaua repetă scorul. De data aceasta 7—2 cu Flacăra Moreni, una din formațiile bune ale diviziei secunde. În primele 30 de minute oaspeții nu numai că au jucat de la egal la egal cu adversarii, dar, uneori, i-au depășit în acuratețea paselor, în organizarea jocului la mijlocul terenului. Ei se găseau parcă mai ușor și își pasau mai cu adresă. Steaua a avut un start greoi, motivat de unii componenți prin duritatea zgurei de pe terenul II de la Ghencea. Dar acțiunile lor au eșuat inexplicabil exact în faza cînd experiența competițională trebuia să-și spună cuvîntul — în zona careului de 16 m (Tătaru, Ștefănescu, Voinea, Dumitriu) sau din cauza insistenței extremelor Pantea și Creiniceanu de a rezolva situații din unghiuri mai puțin favorabile.

După ce Tătaru a „semnat" golurile 2 și 3, Steaua „și-a intrat în mînă" și a început să fie... Steaua. Flacăra Moreni n-a mai putut opune rezistență deoarece pe centru schimburile Ștefănescu — Tătaru erau derutante, pentru că extremele deschideau flancurile, centrau și golurile veneau unul după altul, unele foarte frumoase (primul gol al lui Ștefănescu, apoi cel al lui Tătaru — ambele cu capul, al lui Voinea — șut din 16 m, bară aproape de vinclu și gol). Echipa militară — a cărei eficacitate nu se dezminte — a terminat jocul mai aproape de potențialul ei și regretul spectatorilor că meciul se termina era justificat. **Au marcat:** Ștefănescu (min. 6 și 85), Tătaru (36 și 39), Voinea (43), Creiniceanu (61 din 11 m), Dumitriu III (65), respectiv Drăgan (min. 12) și Dănilă — o extremă cu o excelentă viteză și dribling debordant (59). Arbitrajul lui E. Martin — bun. Steaua a folosit efectivul: Suciu (Haidu) — Cristache (Rotaru), Ciugarin, D. Nicolae (Deheleanu), Vigu, Dumitriu III, Voinea (Negrea), Pantea, Tătaru, Ștefănescu, Creiniceanu. În deschidere, Steaua (tineret) — TAROM 0—0. **(AL. C.)**

RAPID — C.F.R. CLUJ 3—0 (1—0)

Și în amicalul de ieri dimineață, de pe stadionul Giulești, feroviarii bucureșteni au repurtat victoria. De data aceasta, ei au întrecut pe colegii lor din Cluj, în urma unui joc frumos, cu multe faze de gol. În general, bucureștenii au arătat că au atins — în prezent — un nivel acceptabil în pregătire, imprimînd aproape tot timpul un ritm ridicat, linia de înaintași dovedindu-se destul de incisivă. O mențiune în plus merită Năsturescu, care a creat, aproape la fiecare incursiune a sa, panică în rîndurile apărării adverse. Clujenii au legat bine jocul la mijlocul terenului, însă antrenorul Rădulescu mai are încă de lucru cu elevii săi pentru a elimina deficiențele din finalizarea acțiunilor ofensive.

Din primele minute, jocul a fost viu, cu faze la ambele porți. Scorul a fost deschis în min. 17, cînd Greavu, de pe partea dreaptă, a centrat în careu, și Cojocaru, intercalat și el în atac, a reluat, cu capul, în poartă: 1—0 pentru Rapid. Pînă la pauză, Soo (min. 22, 35 și 40) și, respectiv, Mazurachis (min. 39) au ratat bune ocazii de a modifica tabela de marcaj. În repriza secundă, oaspeții au dat semne de oboseală, iar bucureștenii au mai înscris de două ori. Autori: Dinu (min. 70) și Adam (min. 89).

A arbitrat foarte bine A. Bentu, ajutat de St. Lazăr și Al. Paraschiv.

RAPID: Rămureanu — Ștefan (min. 46 Pop), Cojocaru, Mușat, Greavu (Ștefan), Dinu, Angelescu (min. 46 M. Stelian), Năsturescu, Mazurachis (min. 46 Straț), Apostol (min. 46 Adam), Codreanu (min. 46 Petreanu).

C.F.R.: Cristea (min. 46 Mărculescu) — Costea, Soos, Dragomir, Cojocaru, Bretan, Stîncel (min. 46 Al. Vasile), Tegean, Soo, Petrescu (min. 46 Damian), Ionescu.

În deschidere: Rapid (tineret-rezerve) — Metalul Tîrgoviște 0—1 (0—0). **(p. v.)**

Greavu (Rapid), conducînd balonul, încearcă să-l depășească pe Soo (C.F.R. Cluj). Foto: D. GABRIEL

MINERUL BAIA MARE — „U" CLUJ 3—4 (1—3)

BAIA MARE, 15 *(prin telefon)*. Astăzi s-a disputat în localitate meciul de pregătire dintre divizionara B, Minerul, și divizionara A, „U" Cluj. Peste 2 500 de spectatori au ținut să asiste la acest joc, care i-a satisfăcut în bună măsură, jucătorii făcînd evidente eforturi de a se impune în fața publicului și, mai ales, a antrenorilor.

Clujenii au făcut dovada unei mai bune pregătiri fizice, obținînd astfel victoria, prin golurile înscrise de Adam (min. 13 și 26), Munteanu min. 32) și Barbu (min. 60). Pentru localnici au înscris: Trifu (min. 25), Redeș (min. 50) și Doboș (min. 75).

„U" a folosit în acest joc următorii jucători: Negru — Șoptereanu, Pexa, Solomon, F. Lazăr, Anca, Bungău (Neșu), Uifăleanu, Munteanu, Adam, Barbu.

N. Tohătan, coresp. principal

C.S.M. REȘIȚA — U.T.A. 1—5 (0—1)

REȘIȚA, 15 *(prin telefon)*. Jocul a fost viu disputat și scorul cu care a luat sfîrșit partida este explicat prin greșelile grave ale apărătorilor de la C.S.M. Textiliștii au acționat variat și eficace, iar Axente a fost cel care a finalizat două dintre acțiunile ofensive. Golurile au fost marcate de Axente (min. 35 și 84), Dembrovschi (min. 46), Sima (min. 49), Moț (min. 87), respectiv Tarcu (min. 51).

U.T.A.: Gornea — Birău, Bacoș (Lereter, min. 46), Pojoni, Broșovschi, Petescu, Lereter (min. 46 Sima), Dobai (min. 75 Moț), Dembrovschi, Axente, Fl. Dumitrescu.

P. Bocșanu, coresp.

DINAMO BACĂU — ȘTIINȚA BACĂU 0—0

BACĂU, 15 *(prin telefon)*. Și de astă dată, amicalul dintre cele două echipe locale a avut o desfășurare dîrză, însă limita sportivității n-a fost depășită. Dinamoviștii au fost mai buni în jocul de cîmp, s-au apropiat mai des de careul advers, însă n-au putut străpunge apărarea studenților, uneori supranumerică.

Dinamo: Fugaciu — Comănescu, Nedelcu, Velicu, David (min. 46 Kis), Vătafu, Duțan, Neumaier, Tr. Popescu, D. Ene, Băluță.

I. Iancu, coresp. principal

● Dinamo Bacău (tineret-rezerve) — Celuloza Călărași 3—2 (2—2).

C. F. R. Timișoara — B. V. C. Budapesta 4-1 (1-1)

TIMIȘOARA, 15 (prin telefon). — În prima partidă internațională a anului desfășurată în localitate, feroviarii au reușit să obțină o victorie clară în fața unui adversar care a jucat, îndeosebi în prima repriză, destul de dur. În partea a doua a meciului spectatorii au avut însă posibilitatea să urmărească un joc atractiv, un fotbal plăcut. Au marcat: Periatu (min. 2), Chimiuc (min. 51), Cioroparu (min. 77) și Covaci (min. 89) pentru gazde și Takacs (min. 10) pentru oaspeți. A arbitrat St. Biräescu (Timișoara).

P. ARCAN
coresp. principal

Turneul echipei Cernomoreț Odesa în țara noastră

În continuarea turneului pe care îl întreprinde în țara noastră echipa Cernomoreț Odesa a mai susținut două întîlniri amicale.

După cum ne-a transmis corespondentul nostru N. COSTIN, oaspeții au dispus vineri, la Brăila, de formația locală Progresul cu scorul de 2—1 (2—0). Golurile au fost realizate de Bocatov (min. 32), Bosîi (min. 43) pentru Cernomoreț, Iancu (min. 67) pentru Progresul Brăila.

Ieri, Cernomoreț Odesa a evoluat la Ploiești, în compania formației Petrolul. După un joc viu disputat, așa cum ne-a relatat corespondentul nostru I. TĂNASESCU, partida a luat sfîrșit cu rezultatul de 2—1 (1—0) în favoarea ploieștenilor. Autorii golurilor: Moraru (min. 25), Grozea (min. 76), respectiv Mihailin (min. 60).

PRONOSPORT

Așa arată o variantă cu 13 rezultate exacte la Concursul nr. 7, etapa din 15 februarie 1970:

I.	Bari — Bologna	2
II.	Fiorentina — Lazio	1
III.	Inter — Cagliari	1
IV.	Juventus — Lanerossi	1
V.	Napoli — Sampdoria	2
VI.	Palermo — Torino	1
VII.	Roma — Milan	2
VIII.	Verona — Brescia	x
IX.	Catanzaro — Catania	x
X.	Livorno — Modena	1
XI.	Monza — Perugia	1
XII.	Piacenza — Atalanta	x
XIII.	Reggina — Pisa	2

Fond de premii: 365.301 lei.

Plata premiilor pentru acest concurs se va face astfel:

În Capitală cu începere de la 20.II pînă la 1 aprilie 1970.

În țară de la 24.II pînă la 1 aprilie 1970.

CUPON DE CONCURS

Numele și prenumele: . . . .

. . . .

Adresa: . . . .

. . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALA (reamintim: din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE)?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .